

Контракт, призов чи компроміс?

Хтось наголошує, що воювати мають лише професіонали, інші кажуть, що кожен чоловік повинен вміти тримати в руках зброю, а треті взагалі стверджують: нам потрібно щось середнє. Відтак «Прикордонник України» вирішив розібратися з усіма «за» і «проти» систем комплектування війська.

4-5
стор.

«Не прагну слави. Головне – підтримка хлопців на передовій»

У недалекому минулому офіцер, а сьогодні – поет, перекладач, автор і виконавець душевних музичних композицій В'ячеслав Купрієнко добре знає, як воно – бути у вирі війни. Про те, як зароджувалася його любов до музики та у що вона переросла, дізнаємося у самого гостя.

6
стор.

Прикордонник України

№ 38 (5484)
9 ЖОВТНЯ 2015 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

України

Заслін від агресора

Минув рік, відколи Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк анонсував спорудження на кордоні з країною-агресором у найближчій перспективі комплексу фортифікаційних споруд. Тоді його називали «Стіна». Згодом програму перейменували у «Європейський вал». Ця інформація викликала справжню бурю оцінок і прогнозів щодо позитивних перспектив або навпаки – недоцільності такого будівництва. Сьогодні, коли перші хвилі емоцій вгамувалися, про це можна міркувати більш зважено.

7
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,506 млн.** осіб та **363 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **474** особи, зокрема, **45** незаконних мігрантів

Вилучено **9** одиниць зброї, **81** боєприпас та **561** г наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,986 млн.** гривень

■ коротко про головне

Рубежі відновляться

Повернення контролю над українсько-російською ділянкою кордону має відбутися до кінця поточного року. Про це заявив Президент України Петро Порошенко. «Як тільки ми обираємо нову українську владу, то ОБСЄ, що має зараз заступити на контроль неконтрольовану ділянку, передає функції українським прикордонникам. Все дуже просто, так написано в Мінську, і ніхто не робить жодних спроб це ревізувати», — підкреслив він. За словами Глави Держави, завершитися цей процес має перед ухваленням змін до Конституції. Президент додав, що Україна не піде на жодні компроміси щодо суверенітету над кордоном.

Світлана ДЕЙЧУК

Термін служби за контрактом зменшено

Верховна Рада України знизилася термін служби за контрактом з трьох років до шести місяців. За законопроект про внесення змін до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (щодо уточнення строків військової служби за контрактом) проголосували 237 народних обранців. Документом передбачається, що короткострокові контракти зможуть укласти три категорії військовослужбовців, які відслужили більше 11 місяців: ті, хто має демобілізуватися найближчим часом, строковики та ті, хто вже демобілізувався під час дії особливого періоду. Передбачено також отримання грошової винагороди при підписанні контракту — 9744 гривень для рядового складу, до 12180 — для офіцерського, а також подальша гідна щомісячна зарплата і соціальні гарантії та виплати. Як зазначив голова Комітету Верховної Ради з питань безпеки і оборони Сергій Пашицький, військовослужбовці за контрактом 2016 року отримуватимуть не менше 8000 гривень.

Олена ТАЩИЛІНА

Іноземців – у стрій

Верховна Рада України дозволила іноземцям і особам без громадянства проходити військову службу в лавах Збройних Сил України. Під час виконання обов'язків служби вони носять військову форму, їм довічно встановлюються військові звання. Окрім того, вони матимуть право на соціальну допомогу. Для проходження служби іноземні громадяни повинні будуть укласти контракт із Міноборони України. Ініціатори закону прогнозують, що завдяки його ухваленню можна буде сформувати кілька боездатних і вмотивованих підрозділів рівня батальйону, зменшити людські та матеріальні втрати України від бойових дій, а також декриміналізувати діяння, що не є суспільно небезпечними, які мають місце в зоні АТО.

Сергій ПОЛІЩУК

■ із перших вуст

Героям – заслужені пільги

Президент України Петро Порошенко приділяє особливу увагу питанням соціального захисту демобілізованих учасників антитерористичної операції.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Як зазначив Глава Держави на нараді з керівниками облдержадміністрацій, статус учасника бойових дій на сьогодні отримали 82 тисячі 547 осіб, що становить 88 відсотків від кількості тих, хто має на це право. Президент поставив завдання прискорити процес реєстрації. «Це – питання справедливості, якщо наші герої воювали, вони мають отримати відповідний статус», — зазначив Петро Порошенко. Він підкреслив, що потрібно поясню-

вати необхідність перевірок і уникати шахрайства. «Шахраїв, які намагалися незаконно отримати статус, треба публічно показувати, людям буде більш зрозуміло, з чим пов'язана необхідність перевірок», — сказав Президент.

■ Україна–Німеччина

Нові горизонти співробітництва

Минулого тижня Голова Державної прикордонної служби України Віктор Назаренко з робочим візитом відвідав Федеральну поліцію ФРН. Очільник нашого відомства провів зустрічі з начальником організаційного управління МВС ФРН Хельмутом Тайхманом і президентом Президії Федеральної поліції цієї країни Дітером Романном.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

Віктор Назаренко поінформував німецьких колег про роль і місце прикордонного відомства у процесі реформування цивільного сектору безпеки, результати виконання рекомендацій ЄС щодо запровадження безвізового режиму та розвиток Служби на період до 2020 року. Крім того, він розповів про прогрес у запровадженні спільних контролю та патрулювання з країнами-

членами ЄС і Республікою Молдова.

Окрему увагу було приділено питанням протидії незаконній міграції та контрабандній діяльності на західному кордоні нашої держави. Зокрема, обидві сторони обговорили можливі спільні заходи з його укріплення з метою протидії нелегальній міграції, а також підкреслили ефективність співробітництва у цьому питанні з Європейською Агенцією FRONTEX.

Перебуваючи в Німеччині, Голова Держприкордонслужби відвідав німецько-польський кор-

дон та ознайомився з діяльністю спільного центру, на якому відбувається співпраця прикордонних, поліцейських і митних відомств з організації оперативної взаємодії й спільного опрацювання запитів. Також Віктор Назаренко ознайомився з досвідом організації спільного патрулювання прикордонних служб ФРН і Республіки Польща.

Під час зустрічей німецька сторона висловила повну підтримку України у її євроінтеграційних прагненнях та протидії

агресії на кордонах. Було досягнуто домовленостей про інтенсифікацію співробітництва 2016 року за напрямками, які становлять спільний інтерес, та робочі візити керівництва Федеральної поліції ФРН в Україну.

Крім того, під час перемовин німецькі колеги прийняли рішення передати для потреб Держприкордонслужби України два реанімобілі, які надійдуть у підрозділи вже в листопаді нинішнього року.

■ офіційно

Звітця у цифрах

Від початку антитерористичної операції на сході нашої країни статус учасника бойових дій вже отримали більше 11300 прикордонників. Служба намагається оперативно розглядати документи військовослужбовців та у разі наявності правових підстав не зволікати із прийняттям рішень. На сьогодні опрацьовано майже всі документи наших військових, які мають право на отримання статусу учасника АТО.

Андрій ДЕМЧЕНКО

З моменту загострення ситуації в Донецькій та Луганській областях співробітники Прикордонного відомства виявили стійкість на відповідальних ділянках та мужньо виконували свої обов'язки. На жаль, під час бойових зіткнень і обстрілів 66 прикордонників загинули. Ще 397 військовослужбовців зазнали поранень.

Протягом 2014–2015 років за мужність і героїзм під час виконання обов'язків у зоні АТО державними нагородами відзначено більше 600 прикордонників, з яких 62 – посмертно. Орденами «За мужність» нагороджено 152 прикордонники, 30 військовослужбовців відзначено орденом «Богдана Хмельницького» та 5 – орденом «Данила Галицького». 422 прикордонники отримали медалі «За військову службу», «Захиснику Вітчизни», «За бездоганну службу», а понад 2350 – відомчі відзнаки.

■ соціальний діалог

Захист працівників – у центрі уваги

Круглий стіл за участю керівництва Служби, профспілок, Громадської ради та представників комітету ветеранів відбувся днями в Адміністрації відомства.

Антоніна ПТИЦЯ

На засіданні, що проходило у режимі відеоконференції, обговорювалися проблеми виконання в Держприкордонслужбі вимог Кодексу законів про працю, а також законів «Про соціальний діалог», «Про колективні договори і угоди» та «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності».

Як відзначали учасники заходу, на сьогодні у зв'язку з відсутністю порядку виділення бюджетних коштів на 2015 рік норми чинного законодавства України та колективних договорів з охорони праці, охорони здоров'я, атестації робочих місць, а також проведення медичних оглядів працівників декретованих груп (медиків,

кухарів, працівників ВОХОП та інших) не виконуються. Крім цього, на засіданні піднімалися питання щодо права на отримання статусу учасника бойових дій працівниками Луганського та Донецького загонів, штатної укомплектованості та роботи кухарів у відділах прикордонної служби, відрахувань 0,3-відсоткового внеску для забезпечення культурно-масової, спортивної та оздоровчої діяльності профспілок тощо. Звичайно, ці важливі проблеми соціального захисту цивільних співробітників відомства не можуть

не хвилювати профспілки, керівництво Служби та громадські організації. І найкращий формат для обговорення можливостей виходу із ситуації, що склалася, – круглий стіл.

Природно, що отримати відповіді на всі поставлені питання з першого разу не вдалося, однак визначено шляхи їх вирішення. Це наразі важливий здобуток, тож можна сподіватися, що у майбутньому спільними зусиллями усі проблеми соціального захисту працівників відомства буде усунуто.

■ міжнародний досвід

Тести – на «п'ятірку»

У відділі прикордонної служби «Рава-Руська» Львівського загону відбувся експертно-практичний тренінг із залученням експертів Федеральної поліції ФРН. Німецькі фахівці – Беате Аугустін та Томас Таксахер – прибули в Україну, щоб поділитися власним досвідом із групою інспекторів прикордонного контролю загону, зокрема, у роботі з паспортними документами та їх захисними особливостями.

Ярослава МЕЛЬНИК

Ключова тема тренінгу, що тривав протягом трьох днів, – організація та здійснення прикордонного контролю за процедурами першої та другої лінії на кордонах Європейського Союзу. У рамках заходу українські фахівці виконували вправи з профілювання пасажирів, виявлення загрозливих категорій

осіб на кордоні, ідентифікації людей за фото у документі тощо. Приклади виявлення «самозванців» з чужими документами було взято з досвіду роботи німецьких правоохоронців.

До слова, закордонні експерти були приємно вражені високим рівнем професійної підготовки контролерського складу Львівського загону та зауважили, що їм теж є чого у нас повчитися. Підсумком тренінгу стало тестування, яке українські фахівці склали на «відмінно».

■ виховуємо зміну

Урок патріотизму

Прикордонники Харківського загону завітали у гості до учнів Богодучівського колегіуму №2, де розповіли про справжню роботу патріотів – захист кордонів та територіальної цілісності нашої Вітчизни.

Оксана ІВАНЕЦЬ

Про особливості роботи «зелених кашкетів» школярам розповіла заступник начальника відділу з персоналу відділу «Харків» капітан Катерина Мельник. Спогадами про участь в антитерористичній операції поділилися старший сержант Євген Гладков, якого нагороджено медаллю «Захисник Вітчизни», та старший сержант Сергій Коваленко – кавалер ордена «За мужність» III ступеня.

Випускник колегіуму – гордість школи, а нині – інструктор кінологічного відділення Олександр Каплунівський з радістю

згадав про шкільне дитинство, а потім розповів, як і сам виступав у ролі наставника – тренував свого підопічного службового собаку Боні шукати заборонені речовини. Діти із задоволенням спостерігали, як пес вправно виконує команди кінолога.

На завершення зустрічі учням продемонстрували зразки технічних засобів і обмундирування, які використовують прикордонники. Кожен очочий міг подивитися в біноклі й інші оптичні пристрої, а також відчутти себе справжнім воїном, примірявши амуніцію.

Варто додати, що після закінчення зустрічі на адресу прикордонного загону надійшов лист від керівництва колегіуму та його вихованців із словами подяки за чудову зустріч.

■ гарячі будні

Посміхніться, вас знімали!

Потужний канал контрабанди тютюнової продукції виявили на Волині прикордонники та співробітники СБУ. Прибувши у точку, де за оперативною інформацією контрабандисти збиралися організувати мобільну переправу, правоохоронці побачили біля кордону мікроавтобус «Мерседес» та трьох невідомих. Прикордонники спостерігали, як останні збили замок на воротах через контрольно-слідову смугу, знищили сліди граблями та рушили до берега Західного Бугу. Під'їхавши, зловмисники винесли з автомобіля ящики з цигарками (їх виявилось 130) та чотири гумових човни. Після фіксації всіх елементів доказової бази порушників затримали. Ними виявилися місцеві мешканці. Також встановлено, що, ймовірно, значна частина цигарок є контрафактною продукцією Львівської тютюнової фабрики. Слід зазначити, що попередньо було проведено низку оперативних заходів як на території України, так і Польщі. У результаті взаємодії затримано понад 20 осіб, причетних до діяльності цього контрабандного каналу.

Людмила ТКАЧЕНКО

Сторож-бойовик

У селі Гладківка на Херсонщині в будиночку сторожа на приватній території співробітники Держприкордонслужби та СБУ знайшли цілий арсенал зброї й боеприпасів. Цікавим є той факт, що небезпечні предмети ховали у досить таки несподіваних місцях. Під час обшуку з використанням службового собаки у печі будинку правоохоронці виявили протитанкову навчальну міну із запчастинами та гранату Ф-1. Гранату РГД-5 знайшли у підвалі, а серед інструментів під ліжком знайшли 60 патронів до АК-74, гладкоствольну рушницю «ТОЗ-16» та 36 набоїв до неї.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Дошифрувалися...

Правоохоронці Харківського загону припинили спробу незаконного переправлення через кордон радіоелектронних пристроїв для шифрування. Під час огляду транспортного засобу Citroen Jumper, водій якого прямував до Російської Федерації, прикордонники спільно з представниками Державної фіскальної служби, виявили шифрувальні апарати, які є товарами подвійного призначення. Знайдені засоби можуть використовуватися у військовій сфері та підпадають під державно-експортний контроль.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

■ ВІЙСЬКО

Перший канцлер Німеччини Отто фон Бісмарк свого часу сказав: «Дипломатія без армії – це оркестр без інструментів». Ця крилата фраза нині є як ніколи актуальною для України. Адже з одного боку ми маємо мирні переговори у мінському та нормандському форматах, а з іншого – постійні провокації з боку бойовиків і десятки тисяч російських вояків біля нашого кордону. Тож суверенітет і цілісність України зараз напряму залежать від готовності війська боронити державу. Але якщо з метою усе більш-менш зрозуміло – створити сучасну і боєздатну армію, – то із засобами досягнення цілі – поки що ні. Одні наголошують, що воювати мають лише професіонали, інші кажуть, що кожен чоловік повинен вміти тримати в руках зброю, а треті взагалі стверджують: нам потрібно щось середнє. Відтак «Прикордонник України» вирішив розібратися з усіма «за» і «проти» систем комплектування війська.

Андрій ГЕРАСИМКІВ

СВІТОВИЙ ДОСВІД

У сучасних арміях застосовуються три принципи комплектування: професійний, за призовом і змішаний. Так, професійні армії нині мають понад 50 держав, до яких належать як високорозвинені країни (США, Канада, Франція, Великобританія, Німеччина, Австралія, Японія), так і зі значно нижчим економічним потенціалом (Індія, Пакистан, Нігерія, Філіппіни). Зокрема, повністю на контрактний принцип комплектування війська перейшли постсоціалістичні країни Центральної і Східної Європи: Болгарія, Хорватія, Сербія, Боснія і Герцеговина, Македонія, Румунія, Польща, Словаччина, Угорщина, Чехія та Естонія. Щоправда, у багатьох країнах, де є професійна армія, на законодавчому рівні збережено можливість відновлення призову за певних умов.

Якщо ми говоримо про українську армію, яка зараз налічує близько 250 тисяч осіб, то за польськими стандартами наша держава щороку повинна витратити на власні збройні сили близько 19 мільярдів доларів.

Водночас майже дві третини армій світу все ще повністю або частково комплектуються за призовом. Ключовою відмінністю цих двох принципів комплектування є наявність загальної чи вибіркової військової повинності. Наприклад, Швейцарія, Австрія та Ізраїль утримують армію, що діють на принципах загальної призову.

Серед держав колишнього СРСР (за виключенням членів НАТО) також збереглася військова повинність. Проте проглядається чітка тенденція до збільшення числа військовослужбовців за контрактом. Так, у ЗС Казахстану солдатські та сержантські посади вже зараз на 80 відсотків укомплектовані контрактниками. А міністр оборони Російської Федерації у квітні нинішнього року заявив, що в них служать 300 тисяч контрактників проти 276 тисяч строковиків.

Українські Збройні Сили, по суті, також вже давно комплектуються за змішаним принципом. Більш того, 2013 року строкову службу навіть було скасовано, але у зв'язку з агресією Росії навесні 2014 року призов до війська відновили. Тим не менше, у серпні нинішнього року, за повідомленням міністра оборони України Степана Полторака, кількість контрактників у вітчизняному війську становила 107 тисяч осіб.

ГЕОПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ

Вибір принципу комплектування армії – питання, яке кожна держава вирішує, виходячи з власних особливостей, де геополітичні

аспекти відіграють ключову роль. Скажімо, для Старої Європи вагомим чинником переходу багатьох армій на професійну основу став розпад Радянського Союзу та закінчення холодної війни. Водночас на перший план вийшли боротьба з міжнародним тероризмом, від якого фактично не обезпечена жодна держава, навіть із найпотужнішою армією. Це, у свою чергу, призвело до змін тактики ведення бойових дій, ускладнення озброєнь та військової техніки, а відтак – викликало потребу спеціальних знань і професійних навиків військових.

Для країн колишнього Варшавського договору вирішальним став їх вступ у 1999–2004 роках до Північноатлантичного Альянсу. «Парасолька» колективної безпеки НАТО дала можливість цим державам провести серйозні скорочення в армії. Однак це не передбачало великої економії на військових витратах (їх військо стало меншим, але більш боєздатним і модернізованим).

Водночас чотири європейські держави, що ніколи не належали до систем колективної безпеки (Австрія, Фінляндія, Швеція та Швейцарія), продовжували будувати такі збройні сили, які б дозволили самостійно

Контракт, призов чи компроміс?

рожили ні зазіхання Росії на Тузлу у 2003 році, ані «газова війна» 2009-го. Але верхом цим був бюджет–2013, де на потреби Міністерства було виділено менше, ніж на МВС. І нині ми пожинемо плоди цієї бездарної і зрадницької політики попередньої влади.

БОЄЗДАТНІСТЬ

Побутує хибна думка про неефективну призовну армію та надзвичайно дієве контрактне військо. Це не зовсім відповідає дійсності. Візьмемо хоча б армію Швейцарії, яка за своїм оборонним потенціалом стосовно до загальної кількості населення значно перевищує всі інші країни світу. Кадрові

За статистикою лише після перших трьох років служби воїн наближається до того рівня, коли його дійсно можна називати професіоналом.

офіцери й унтер-офіцери (аналог нашого сержантського і старшинського складу) становлять лише близько 5 відсотків війська. Інші 95 – громадяни, які майже весь час живуть звичайним цивільним життям. Для них військова служба розтягнута на багато років та складається з окремих тренувань протягом декількох тижнів один раз на рік. При цьому під час зборів швейцарських вояків дійсно навчають воювати. До програми підготовки входять марш-кидки по Альпах, стрілецька підготовка, керування технікою, вивчення найновішої зброї, фізичні тренування тощо. Зараз чисельність збройних сил цієї невеликої європейської країни складає приблизно 150 тисяч (при мобілізаційному резерві у 1,8 мільйона).

Інший яскравий приклад – ізраїльський ЦАХАЛ, де строкову службу проходять всі незалежно від статі. Тим не менше, за без-

датністю армію Ізраїлю вважають однією з найкращих у світі. Реальним свідченням цього є процвітання єврейської держави за умов перманентної війни та незважаючи на доволі обмежені природні ресурси.

А тепер згадайте українських солдатів строкової служби, які у переважній більшості «відчували свої вміння» на стройовому плацу чи підсобному господарстві частини. У крайньому випадку їм давали можливість раз чи два за уся службу вийти на військовий полігон. Про який рівень справжнього бойця тут може йти мова?

Не набагато кращою є ситуація і з нашим контрактним військом. Тривалий час перехід від строкової служби до контрактного прин-

ципу комплектування в Україні підняли поняттям професійної армії. А ці речі далеко не тотожні. Це лише одна зі складових процесу. А для створення професійної армії потрібно, як мінімум, забезпечити інтенсивну бойову підготовку, щоб солдати-контрактники мали новітню військову техніку і озброєння, на яких вони б застосували свої знання.

Проте зараз, в умовах збройної агресії проти нашої держави, поспішати переводити всю армію на контракт не варто. Президент і Парламент цілком свідомо прийняли рішення про збільшення чисельності війська, мобілізацію і відновлення призову. Нам потрібен великий мобілізаційний ресурс, щоб мати можливість захистити країну. Якщо ж вести мову про професійну армію, яка має кращий рівень підготовки, то слід робити ставку на окремі частини чи підрозділи. Наприклад, це можуть бути сили спеціальних операцій.

■ КОМПЕТЕНТНО

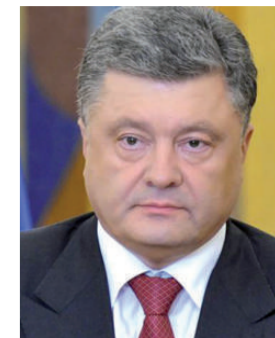
Президент України, Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко:

«Ми, безумовно, будемо збільшувати контрактну складову, і відповідні доручення мною вже дано і керівництву Міністерства оборони, і керівництву Генерального штабу. Думаю, що це стратегічний напрямок формування українського війська. ... Але воєнна загроза зі Сходу – це зрима перспектива, на жаль, на десятки років. Кожне нове покоління повинне мати армійський досвід. Отримати його можна тільки пройшовши сувору військову школу. ... До того ж, жодна з сучасних армій світу під час реальної війни не комплектувалася контрактниками на 100 відсотків».

Радник Президента України Юрій Бірюков:
«Скасовувати призов у найближче десятиліття буде недоречно. Рано чи пізно АТО закінчиться, і ми переможемо. Але Росія нікуди не подінеться від наших кордонів. Тому нам важливо пропускати молодих людей через армію, навчати їх і розуміти, що будь-якої миті вони будуть призвані, якщо, не дай Бог, така проблема виникне. І до цього моменту вони мають бути готові. Строк служби півтора року є більш ніж достатнім».

Координатор групи «Інформаційний спротив» Костянтин Маювець:

«Уважно вивади слід вести мову про наші бажання й наші можливості. Бажання українського суспільства мати професійну армію є очевидним. Але тут потрібно враховувати багато аспектів, так як Збройні Сили неоднорідні за своїм функціоналом. Є мобілізаційний аспект, який у сучасному протистоянні зі значно потужнішим ворогом відіграє визначальну роль. Так, у локальних конфліктах професійне військо на голову вище, ніж строкова армія. Але нині нам протистоять величезна армія Російської Федерації з колосальними ресурсами. Тому відмовитися від призову ми просто не можемо. Але й зупинитися на місці не маємо права. Нам потрібно негайно робити реформи у сфері національної безпеки та оборони і не шкодувати на це грошей».

МОРАЛЬНИЙ СТАН І СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Особливості військової служби полягають, насамперед, у певному обмеженні прав і свобод людини та наявності підвищених ризиків для її здоров'я і життя. Навіть у мирний час, не кажучи про умови воєнного та особливого стану, професія військового – одна з найнебезпечніших. Ці обставини є аргументом на користь твердження, що вибір людинною служби в армії має бути свідомим і добровільним. З іншого боку, існують певні вимоги до особистих якостей воїна: фізична витривалість, психологічна стійкість, патріотизм, готовність до самопожертви тощо. У цьому контексті аргументами противників відмови від призову є те, що «патріотизм купити не можна», а професіоналом може бути не обов'язково контрактник.

Однак давайте знову звернемося до українського досвіду. А він свідчить, що строкова служба асоціювалася в суспільстві з без-

державна повинна максимально ефективно використовувати їхній потенціал. Майбутнім воякам необхідно створити мотивації для приходу на військову службу: від грошового, житлового забезпечення та соціального пакету до можливості відпрацювати свої фахові навички на нових зразках озброєння й техніки. Водночас не слід забувати і про національно-патріотичне виховання молоді. Тобто, служити в армії має бути цікаво й вигідно.

Щоправда, за таких умов на першому етапі можливий зворотний ефект, коли, зважаючи на високий рівень безробіття серед населення, до війська підуть за принципом «на безриб'ї...». Але перший контракт, як правило, таких «туристів» швидко відсіє. Важливіше втримати тих, хто дійсно хоче і вже вміє захищати Вітчизну. Адже за статистикою лише після перших трьох років служби воїн наближається до того рівня, коли його дійсно можна називати професіоналом. Чи залишиться він у Збройних силах, чи йому

Тривалий час перехід від строкової служби до контрактного принципу комплектування в Україні підняли поняттям професійної армії. А ці речі далеко не тотожні.

дійсно це буде цікаво з огляду професійного зростання, матеріального і соціального забезпечення? Сподіваюся, що так, адже в іншому випадку із нашої з вами кишені знову втрачатимуть гроші на нового бойця.

ФІНАНСИ

Багато хто стверджує, що, порівняно з призовом, бюджетні видатки на контрактну армію є значно вищими. Це твердження також можна назвати спірним. Так, дійсно, грошово утримання професіонала суттєво відрізня-

ється від солдатського. Та й «квартирне» питання потребує значних державних асигнувань. Однак, як правило, професійне військо є значно меншим від загальнообов'язкового. До того ж, реальна вартість призовної армії охоплює ще й приховані втрати країни, які

на профанацію на кшталт «партизанських» зборів часів СРСР.

Як би там не було, створити контрактну армію в Україні раніше не могли в основному через відсутність потужної фінансової бази. Немає цих грошей і зараз. Зокрема, влітку

Майже дві третини армій світу все ще повністю або частково комплектуються за призовом. Ключовою відмінністю цих двох принципів комплектування є наявність загальної чи вибіркової військової повинності.

напряму не відбиваються в державному кошторисі. Скажімо, молода людина, яка служити за призовом та отримує за це мізерне грошове утримання, фактично сплачує значно вищий прибутковий податок. Крім того, відповідно до пункту 3 статті 36 Кодексу законів про працю України трудовий договір підлягає розірванню у разі призову або вступу працівника на військову службу. Тобто, новобранець, по суті, втрачає роботу. І навіть незважаючи на те, що згідно з законодавством за ним зберігається першочергове право на відновлення працевлаштування на тому ж підприємстві, далеко не факт, що таке робоче місце буде вакантним. А відповідно – вчорашній солдат буде змушений знову шукати роботу.

Але найголовніше: вища вартість контрактної армії пов'язана не стільки з витратами на особовий склад, скільки з капіталовкладеннями в оновлення озброєнь і техніки, а також реальне (максимально наближене до бойових умов) навчання військової справи. А ось це, звичайно, коштує дуже і дуже дорого. Адже безпечної треба купувати, а техніка не тільки «вижирати» палне, але й втрачає свій моторесурс. Якщо цього не забезпечити, така контрактна армія просто перетвориться

нинішнього року радник Президента України Юрій Бірюков повідомив, що на утримання професійного війська Україні необхідно понад 100 мільярдів гривень на рік. Сума, погодьтеся, безпрецедентна, при тому, що армійський бюджет на 2015 рік склав трохи більше 50 мільярдів гривень.

Але військові експерти сходяться на думці, що навіть ця сума, м'яко кажучи, замешена. Візьмемо для прикладу Польщу, яка 2010 року перейшла на контрактну армію. При цьому бюджетне фінансування на 120 тисяч військових там зараз становить близько 9 мільярдів доларів. Тобто на одного вояка держава на рік тратить приблизно 75 тисяч доларів. Отож, якщо ми говоримо про українську армію, яка зараз налічує близько 250 тисяч осіб, то за польськими стандартами наша держава щороку повинна витратити на власні збройні сили близько 19 мільярдів доларів. А це на даний момент – майже 75 відсотків бюджету країни.

Тож давайте дивитися об'єктивно: навіть при колосальному бажанні Україна наразі просто фізично не в змозі утримувати професійне військо за стандартами НАТО, а політичські заяви політиків навколо цього питання є нічим іншим, як грою на публіку. ■

■ гість номера

В'ячеслав Купрієнко: «Не прагну слави. Головне – підтримка хлопців на передовій»

Олександр ТОМЧИШЕН

– В'ячеславе, то коли Ви почали виховувати в собі музиканта?

– Коли батько відвів мене на прослуховування в музичну школу, мені було сім років. Звучання декількох нот я тоді вгадав. На прохання вчителя щось заспівати я впевнено закричав:

*Эх, тачанка-ростовчанка,
наша гордость и краса...*

Пам'ятаю батьківську усмішку, яку він усіляко намагався приховати. Я, наївний, думав, що тато радіє за сина. Ага, як же! Коротше, висновок був таким: «У хлопчика слух є, а от із голосом не склалося. Але якщо попрацювати, то це можна виправити».

Ось так я й почав займатися на фортепіано. Завзяття з мого боку особливого не було, бо до музики мене прикріпили так сказати «паровозом», за моєю старшою сестрою. Буквально за пару місяців вчителька переїхала в інше місто, а займатися з іншим наставником я навідріз відмовився. Тож моє перше знайомство з мистецтвом було доволі швидкоплинним.

– Мабуть, знайшли собі заняття до душі?

– Можна і так сказати. Якось трапилась мені на очі спортивна школа. Попереду – ціле життя для занять куди серйознішими речами, аніж якась музика – думав я. Двір, спорт, автотрасовий моделізм, «Зірниця» (військово-патріотична гра). Багато чого тоді спробував: футбол з 10 до 14 років, бокс з 15 до 17, епізодично ще 5–6 видів спорту. У футболі я подавав надії, завжди грав у основному складі. Із боксу став чемпіоном міста та бронзовим призером області. За моделізм залишилася ціла стела грамот різного гатунку: від кращого в школі до першого в області. Паралельним курсом йшла «Зірниця», яка, по суті, практично підготувала мене до військового училища. Взагалі «Зірниця» – то особлива сторінка мого життя, списана вздовж і впоперек кольоровими ілюстраціями.

А після 6-го класу я примудрився купити гітару за 15 карбованців, з-під поли, так сказати. Треба визнати: на той час це була неймовірна вдача.

Я намагався бути не просто командиром, але й надійним другом своїм підлеглим. Недарма кажуть: війна гартує. Скажу більше, вона навчає жити по-новому. Мабуть, саме ці принципи допомогли мені повернутися живим з двома орденами Червоної Зірки.

– Тоді Ви й почали розкривати у собі талант музиканта?

– Мушу зізнатися, що потерта семиструнка Чернігівської музичної фабрики ще довго терпіла мої спроби стати музикантом. Та незабаром почалися дворові пісні, перші виступи на шкільних вечорах. Після одного з таких виступів самодіяльності я на власній шкурі спробував «смак слави» – дівчата наперебій просили слова пісні. Але, на жаль, далі дворової школи я не просунувся. Отак залишився з гітарою один на один. Ніколи не забуду батьківське: «Досить дринькати, йди роби уроки!».

– Роки сумлінного навчання у військово-му училищі відбили тягу до музики?

У недалекому минулому офіцер, а сьогодні – поет, перекладач, автор і виконавець душевних музичних композицій В'ячеслав Купрієнко добре знайомий прикордонникам, котрі стоять на стражі східного рубежу. Зі своїми виступами він встиг відвідати низку прикордонних підрозділів на Донеччині. Як говорить мені сам гість: «Це двадцять поїздка в зону АТО». Підтримати бойовий дух прикордонників для нього, зізнається, «справа честі». Маючи за спиною бойовий досвід в Афганістані, В'ячеслав добре знає, як воно – бути у вирі війни. Про те, як зароджувалася любов до музики та у що вона переросла, дізнаємося у самого гостя.

– На першому курсі мені було не до гітари. Тоді б зрозуміти, що там взагалі відбувається. На старших – я до неї взагалі охолов, хоча іноді й грав, адже були в нас у пошані «офіцерські» і «юнкерські» пісні, та й афганські вже приспіли. Якщо додати чотири роки на посаді ротного заступника, то можна сказати, що рекомендації своєї першої і єдиної вчительки з музики я чесно виконав. У курсантських погонах мене випадково занесло в спортивне орієнтування, яке я дуже скоро щиро полюбив. Тут доріс до кандидата у майстри спорту. Карате зайняло у моєму життєписі

леглим. Недарма кажуть: війна гартує. Скажу більше: вона навчає жити по-новому. Мабуть, саме ці принципи допомогли мені повернутися живим з двома орденами Червоної Зірки.

Після нетривалої «музичної паузи» я знову взявся за гітару. Перша пісня «8 грудня» присвячена пам'яті товариша Олексія Трофімова. Потім ще декілька. І знову... тиша на 7–8 років. Дослужившись до капітанських погонів, я вже мало цікавився майорськими. Радянський Союз розпався, до пенсії залишалося якихось два-три роки. Не дослужив, вирішив звільнитися.

– Ви не згадали, що у Вас за плечима ще й диплом перекладача з китайської мови. Він у житті знадобився?

– Скажу навіть більше – він став мені в нагоді і я поринув у культуру стародавнього Китаю з головою. Перші письмові переклади, поїздки в Китай, і ось вона, висота: видання свого першого солідного перекладу окремою книгою «100 питань по ушу». Пам'ятаю, як взяв у руки перший примірник, погортав, знайшов своє ім'я. Було справді присмтно. Та мене мучило, а що ж далі? А далі в моє життя увійшов феншуй. Власні семінари, статті в газетах і журналах, постійна рубрика в київському щомісячнику і, як підсумок, ще одна книга, вже авторська «Феншуй – акупунктура землі». Кілька років у мене пішло, аби зрозуміти, що ж це за штука така – феншуй. Розібравшись, я якось охолонув до нього, а жити без інтересу мені нудно.

– На підмогу прийшла стара добра музика?

– Так, у той період я почав писати нові пісні. Багато й на різні мотиви, часом навіть з відголосками китайського світовідчуття. Це було порятунком. Пісні не вмщалися в квадратуру маленької кухні і вимагали розширення акустичного простору та глядацької уваги. Так я вийшов на сцену.

– Ви пам'ятаєте свій перший концерт?

– Авжеж! На перший мій концерт прийшло близько двадцяти глядачів. До цих пір я їм щиро вдячний за той аванс. У мене зберігся запис одного з тих виступів. Відверто кажучи, навряд чи б я тоді став самого себе слухати.

– Якою була музична кар'єра надалі?

– Перший справжній успіх я знайшов на міжнародному фестивалі «Віват, перемога!» – тоді мене відзначили як автора-виконавця. Далі були фестивалі, концерти, нові альбоми. Жага до слова та шалена любов до музики надихали творити собі в задоволення.

– На Вашу думку, хто вони, патріоти нашого часу?

– Це люди, котрі щодня своєю працею доводять, що недаремно живуть на цьому світі. Ті, хто обіймає сіньо-жовтий стяг не для папу. Ті, хто щодня під свистом кулі захищає державу. Саме заради таких людей і хочеться творити. Ви знаєте, мені не потрібні ані слава, ані чисть визнання, для мене зараз важливо – підтримати хлопців, які стоять на передовій. ■

1989-й рік. Генерал Б.В. Громов іде по мосту попереду БТРа і за кілька хвилин виголошує історичну фразу, що за його спиною не залишилося жодного радянського солдата. Зліва на броні сидить той самий офіцер, який останнім перетнув державний кордон СРСР – В'ячеслав Купрієнко

■ міць кордону

Минув рік, відколи Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк анонсував спорудження на кордоні з країною-агресором у найближчій перспективі комплексу фортифікаційних споруд. Тоді його називали «Стіна». Згодом програму перейменували у «Європейський вал». Ця інформація викликала справжню бурю оцінок і прогнозів щодо позитивних перспектив або навпаки – недоцільності такого будівництва. Сьогодні, коли перші хвилі емоцій вгамувалися, про це можна міркувати більш зважено.

Андрій КУЧЕРОВ

ПАРКАН НА КОРДОНІ? ДЛЯ ІСТОРІЇ НІЧОГО НОВОГО...

Спорудження на кордонах країн фортифікаційних споруд крім суто практичної складової завжди мало й політичну. Нічого не поробиш: мало кому сподобається коли, образно кажучи, твій сусід намагається «закритись» невідступним муром. Особливо коли масш зрозумілі лише тобі одному «стратегічні інтереси» або трактуєш допомогу закордонним співвітчизникам за власними правилами та уявленнями. Наприклад, у вигляді постачання зброї, військової техніки та найманців.

Україна не стала першою, коли публічно заявила про свої наміри звести на певній ділянці рубежу фортифікаційні споруди. Історія знає безліч прикладів, коли країни будували паркани на власному кордоні. Достатньо пригадати найсвіжішу інформацію про спорудження владою Угорщини на рубежі з Сербією чотириметрового бар'єру з колючим дротом.

Так, мова йде про захист від незаконних мігрантів. Але у цієї проблеми є інша, ще менш приваблива сторона: у вакханалії, котра перманентно виникає на внутрішніх кордонах Європи, у розвинуті країни під виглядом знедолених безперешкодно можуть проникнути бойовики або терористи. У визначений час «Ч», вони зможуть спричинити «вибух».

На сьогодні на російському сегменті вирито понад 200 кілометрів протитанкових ровів, майже 100 кілометрів фортифікаційних перешкод, обладнано 249 вогневих позицій, понад 60 окопів для бронетанкової техніки та 120 бліндажів.

Уряд Угорщини також анонсував будівництво відповідних споруд на кордоні з Румунією. Це, в свою чергу, підштовхнуло прем'єра останньої теж задуматися про безпеку власних рубежів. Туреччина побудувала стіну проти курдських бойовиків, які проникають з одного із районів Сирії. На кордоні з Пакистаном Індія звела загрожу довшиною 550 кілометрів, що розділяє провінцію Кашмір, з метою перешкоджання проникненню терористів і провезення зброї. Міцний мур побудовано між Північною та Південною Кореєю.

Державний кордон між США та Мексикою – понад 3 000 кілометрів. Його третина,

Заслін від агресора

найбільш уразлива з точки зору контролю над незаконною міграцією, прикрита захисною загорожею, яка на окремих ділянках має висоту до п'яти метрів.

ВАРТІЙ УВАГИ ПРИКЛАД

Нинішню ситуацію на українсько-російському кордоні можна порівняти з тією, що існувала на межі Ізраїлю та Палестини майже сорок років під час озброєних сутичок, терактів і провокацій. Своєрідною «точкою неповернення» вважається вбивство 1992 року терористом з Гази 15-річної ізраїльтянки. Після цього випадку тодішній прем'єр-міністр Ізраїлю Іцхак Рабін запропонував ідею створення фізичного бар'єру між ізраїльським і палестинським населенням. Замисел було сприйнято суспільством в цілому позитивно, і перші секції бетонних плит почали встановлювати вже 1994 року. Однак системне будівництво розпочалося 2003-го, коли прем'єр-міністром став Аріель Шарон.

Як людина військова він розумів важливість цього проекту, тому в державному бюджеті було передбачено відповідні витрати.

Результати не забарилися. За статистикою, терористичні акти, скоєні смертниками проти громадян Ізраїлю, зі зведенням стіни на кордоні у цих районах практично зійшли нанівець: якщо 2005 року було вчинено 8 вибухів, то 2011-го – лише один. Кількість загиблих, відповідно, перестала обчислюватися десятками чи сотнями людей. Результату було досягнуто.

На сьогодні загальна довжина прикордонного бар'єру в районах розмежування становить понад 700 кілометрів. На 90 відсотків він складається з паркану і лише на десять – із стіни, висота якої іноді сягає восьми метрів. Будівництво триває й досі, темпи залежать від обсягу фінансування.

Більшість перешкод складається з металевих паркану з колючим дротом, траншей, загороджень із датчиками руху, піщаної смуги для спостереження за слідами, асфальтованої патрульної доріжки і, за необхідності, додатково протягнутого колючого дроту.

УКРАЇНСЬКА ДІЙСНІСТЬ

Рішення щодо практичного облаштування кордонів керівництво держави прийняло 14 травня нинішнього року, коли відповідним розпорядженням Кабінету Міністрів України було затверджено план заходів і визначено конкретні терміни його виконання. Будівництво здійснюватиметься у три етапи і має завершитися 2018 року. Комплекс фортифікаційних споруд охоплюватиме всю українсько-російську ділянку рубежу, території прилегли до зони АТО та Автономної Республіки Крим.

Всі спорудження, які з'являться на визначених сегментах, розподілено на три групи: контролюючі засоби, інженерні загородження та фортифікаційні споруди.

Державний кордон між США та Мексикою – понад 3 000 кілометрів. Його третина, найбільш уразлива з точки зору контролю над незаконною міграцією, прикрита захисною стіною, яка на окремих ділянках має висоту до п'яти метрів.

Згідно з розпорядженням Уряду буде прокладено 1135 кілометрів протитанкових ровів, 1055 кілометрів контрольної-слідової смуги та 1129 кілометрів рокадних доріг. Крім того, буде зведено певну кількість опорних пунктів для різної кількості військових (до 250 осіб) та майже дві сотні бойових дистанційних модулів.

Всі роботи проходитимуть у три етапи та мають завершитися 2018 року. До кінця поточного року планується облаштувати майже 400 кілометрів протитанкових ровів, 90 кілометрів невибухових загороджень, 7 опорних пунктів різного типу, понад 200 кілометрів контрольної-слідової смуги та таку ж протяжність рокадних доріг. Пріоритетними напрямками визначено ділянки Чернігівського та Харківського загонів.

На сьогодні на російському сегменті вирито понад 200 кілометрів протитанкових ровів, майже 100 кілометрів фортифікаційних перешкод, обладнано 249 вогневих позицій, понад 60 окопів для бронетанкової техніки та 120 бліндажів. Крім того, майже 1000 кілометрів контрольної-слідової смуги утримуються в належному стані.

На лінії зіткнення з ворогом побудовано 273 вогневі позиції, майже 70 окопів для бронетехніки та понад 150 бліндажів.

2018 року проект «Європейський вал» має закінчитися встановленням інтегрованих веж, що передбачає створення та вдосконалення систем радіолокаційного, тепловізійного та відеоспостереження,

впровадження систем бойового ураження. Останні передбачають встановлення бойових модулів, обладнання мереж передачі даних центрів управління. Загальна вартість усіх робіт розпорядженням Уряду визначена в розмірі 4,019 мільярда гривень.

ПРОБЛЕМНЕ ПИТАННЯ – ЗЕМЛЯ

Щоб виконати поставлені завдання, крім суто практичних заходів необхідно вирішити і юридичні питання. Потребує зміни законодавство України щодо порядку відведення та переоформлення земельних ділянок. Зокрема, доцільно звільнити органи Держприкордонслужби від відшкодування втрат лісгосподарського та сільськогосподарського виробництва у разі викорис-

тання ділянок для будівництва інженерно-технічних споруд та інших об'єктів у межах прикордонної смуги.

До Закону України «Про державний кордон України» потрібно внести зміни щодо існування земельної смуги завширшки 50 метрів уздовж лінії кордону, яка потребує інженерно-технічного облаштування та належного утримання.

Сподіваємося, ці юридичні прогалини будуть усунені оперативно, й будівництво фортифікаційних споруд продовжиться за графіком.

«БРАТЕРСЬКА» ЛЮБОВ ПО-РОСІЙСЬКИ

А що ж Росія? Реакція агресора не забарилася: «брати» почали активне будівництво двох великих військових баз біля українського рубежу. Першу – в районі міста Валуйки Білгородської області на відстані 20 кілометрів від України. Другу базу відновлюють ближче до кордону з Луганською областю, на околиці містечка Богучар. Згідно з даними журналістів, остання нараховуватиме 5 000 солдатів, понад 1 300 одиниць бойової техніки й матиме артилерійські склади, лазарети та величезний навчальний комплекс.

Скоріше за все, стверджують ЗМІ, Міністерство оборони РФ планує відправити на цю базу мотострілецьку бригаду з Нижнього Новгорода, підрозділи радіаційного, хімічного та біологічного захисту.

Провокаційна політика продовжується. ■

ВПК

В Україні з'явився гвинтокрилий «Лев»

Війна на сході України суттєво змінила акценти у використанні сучасних зразків техніки та методик її застосування. Гостро постали питання швидкої евакуації поранених, доставки на передову боєприпасів і вирішення інших логістичних завдань. Рішення побачили в розвитку малої авіації.

Олег БОЙКО

Керівництво держави поставило оборонним підприємствам завдання розробити крилату машину, яка б задовольняла основні потреби військових. Тож нещодавно відбулася презентація вертольота «Лев-1», створеного фахівцями «Укробронсервісу».

Конструктори вирішили не вигадувати колесо, а взяли за основу гвинтокрила надійні перевірені моделі, такі як вертоліт «Белл 47». Українська версія під назвою «Лев-1» успадкувала надійність і невивагливість свого прашура. До заоканської конструкції наші фахівці додали двигун від Мі-2, недорогий і звичний для українських пілотів.

Що важливо, під час розробки гелікоптера конструктори дослухалися і до побажань учасників АТО. Одному з них довелося під час презентації «Лева» вдруге побувати в ролі евакуйованого. Олега поранили під Слов'янськом і військовим вертольотом Мі-8 доставили у Харківський гос-

піталь. Щоправда, поки зв'язалися зі штабом, поки прибув жаданий борт, минуло дві довгих години. Майор каже, що якби була у них тоді під Слов'янськом мала авіація, то суттєво б допомогла.

Як для такого невеличкого агрегату гвинтокрил має непогану вантажопідйомність і можливості оснащення бойовим, моніторинговим та іншим спорядженням. Авіатори запевняють, що на нього можна ставити озброєння будь-якого типу до 500 кілограмів. Тобто, це можуть бути некеровані реактивні снаряди, крупнокаліберні кулемети, спецобладнання для розвідки тощо.

Під час презентації демонструвалася ще й доставка прикордонного патруля. «Лев» вів повітряний моніторинг рубежу. Спеціалісти відзначають багатифункціональність розробки. Мовляв, потрібна вона не лише для армії. Невивагливість гвинтокрила до місця посадки, кліматичних умов робить його незамінним. Конструктори порівнюють цю модель із осою. Головний принцип – швидко здійснити посадку, завантажити необхідне і так само швидко піднятися в небо. Тож, можна сказати, що це сама що не є злободенна розробка. ■

знай наших!

Чемпіони з «фул-контакту»

Нещодавно у німецькому місті Штайнфурт проходив чемпіонат світу з рукопашного бою, де у складі збірної команди України честь держави відстоювали чотири прикордонники.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

За підсумками змагань у виді «фул-контакт» українці здобули золото та посіли перше загальнокомандне місце.

В особистій першості прикордонні спортсмени Тарас Мандрик, Сергій Раков та Євген Хотінь вибороли бронзові нагороди. А Анатолій Жураківський у ваговій категорії до 70 кг здобув найвищу від-

знаку та звання чемпіона світу. У фіналі він переміг з рахунком 9:4.

Тарас Мандрик, майстер спорту міжнародного класу з рукопашного бою, чемпіон світу 2013 року, чемпіон Європи 2012, переможець Кубка Президента України 2015 року.

Сергій Раков, майстер спорту України з рукопашного бою, чемпіон України, переможець Кубка

Президента України 2015 року.

Анатолій Жураківський, майстер спорту України з рукопашного бою, чемпіон Європи з Універсального бою 2015, чемпіон України, переможець Кубка Президента України 2015 року.

Євген Хотінь, майстер спорту України з рукопашного бою, чемпіон світу серед юніорів 2014 року, чемпіон України. ■

а ви про це знаєте?

Цікаві факти з військової історії

1896 року між Британією і Занзібаром почалася війна, що тривала 38 хвилин.

У період франко-прусської війни у французькій армії вже були кулемети. Проте, незважаючи на очевидні переваги, ними ніхто не користувався, оскільки з міркувань секретності розробники не написали інструкцій для кулеметників(!).

За даними Гамбурзького інституту з питань безпеки, за останні півстоліття ВПС США в ході бойових навчань, а також у результаті аварій втратили 92 атомні бомби, які знаходяться на дні Атлантичного і Тихого океанів.

Під час Першої світової війни англійська армія встановила найстарішу на сьогодні радіостанцію у світі, антена якої розташована на верхівці піраміди Хеопса в Єгипті.

У момент вирішального зіткнення в битві під Полтавою 42 російським батальйонам протистояли лише 10 батальйонів шведів.

Військово-повітряні сили Абхазії мають на озброєнні два бойові дельтаплани.

Під час Другої світової війни німці на території Голландії у великій секретності будували макет аеродрому. Літаки, ангари, техніка, засоби ППО – все робилося з дерева. Але якось прилетів англійський бомбардувальник і скинув на псевдоаеродром одну єдину бомбу, після чого будівництво аеродрому припинилося. Бомба була дерев'яною.

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ Магнолії-ТВ

Ксенія Сімошенко
Дніпропетровська область. Допоможіть знайти 17-річну Ксенію Сімошенко! 22 вересня 2015 року дівчина пішла з дому (м. Кривий Ріг) та більше рідні її не бачили.

Прикмети дитини: виглядає на 16-18 років, 155-160 см на зріст, середньої статури, овальне обличчя, прямі брови, руське волосся середньої довжини, прямий ніс, карі очі.

Одяг: темні майка та спортивні штани, сині кросівки з рожевою вставкою та надписом «NIKE».

Дзвінки з усіх мобільних телефонів БЕЗКОШТОВНО

116000

www.detipoisk.com

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 43466
Наклад: 4500 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net